

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

YOLCULUK

**Adil Emre Gölgeci & Ahmed Yusuf Yaşar & Almina Gül &
Begüm Naren Bay & Defne Nur Orakçı & Ecrin Altunay &
Elif Sena Uçmak & Fatmanur Yapıcı & Hivda Lizge Saldanlı &
Melek Uç & Nilüfer Oydaşık & Şimal Üsküplü & Yusuf Efe Akbaş**

YOLCULUK

SÂMİHA AYVERDİ
ANADOLU LİSESİ

YOLCULUK

1. Baskı: Haziran, 2024

ISBN: 978-625-00-2198-9

© Bu kitapta yayımlanan yazıların tüm hakları Sâmiha Ayverdi Anadolu Lisesine aittir. Tamamı ya da bir bölümü izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik veya mekanik olarak herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Dizgi ve Tasarım: Havva H. Sokullu

İsteme Adresi: Sâmiha Ayverdi Anadolu Lisesi
Maltepe Mah. Askerî Fırın Sok. No.:6/1 34010
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 631 23 88

Faks: 0212 532 08 38

sayverdial@gmail.com

www.samihaayverdi.meb.k12.tr

Baskı:Arı Matbaası

Davutpaşa Cad.,

Emintaş Kazım Dinçol Sitesi No: 81/39

Topkapı İstanbul

0212 565 25 99

İÇİNDEKİLER*

Takdim	04
Programa Dair	06
Sınıf Öğretmeninden	07
Bir Yolculuk	08
Pamuk Şeker / Ecrin Altunyay	10
Yaralı Diz mi Yürümeyen Ayak mı? / Y. Efe Akbaş	12
İstiklal Caddesi / Nilüfer Oydaşık	14
İçeride mi Dışarıda mı? / Adil Emre Gölgeci	16
Bir Şehir Dört Mevsim / Hivda Lizge Saldanlı	18
Karanlık Oda / Defne Nur Orakçı	20
Türkçe Bilinci / Ahmed Yusuf Yaşar	22
Kurtarmak İçin / Şimal Üsküplü	24
100. Yıl / Almina Gül	26
Ben ve Kafamdaki Sesler / Fatmanur Yapıcı	28
Kader / Elif Sena Uçmak	30
35 Yaş / Melek Uç	32
Derse Giderken / Begüm Naren Bay	34
Bir Yıl Nasıl Geçti?	36

* Hikâyeler, öğrencilerin sınıf numarasına göre sıralanmıştır.

Yol, yolcu, Yolculuk...

O hâlde “Yolcu, nereye gidiyorsun?”

Sâmiha Ayverdi, “Millî Kültür Meseleleri ve Maarif Davamız” kitabında “Türkiye’nin maariften daha mühim bir meselesi yoktur.” diyor. Bu cümle bizim için her daim geçerliliğini koruyor. Çünkü “insan” yetiştirme, yeni nesilleri akl-ı selim, kalb-i selim ve zevk-i selim sahibi kılma hedefine yönelik gayretimiz devam ediyor ve devam edecek. Okulumuz düşünen, araştıran ve üreten bir gençlik yetiştirmek için yeni bir yolculuğa çıktı ve 2021 yılında iki ayrı uluslararası programı uygulamaya başladı.

Hızla değişen bu zorlu yüzyılın olmazsa olmazı, yeni fikirler ve bağlamlarda ilişki kurabilecek, “kavramsal akıl” yürütme becerisi kazanmış “insan” yetiştirmektir. Bilişsel bağ kurma olarak da ifade edilebilecek bu yetkinlik “mantık, muhakeme ve muhayyele”yi bütüncül bir yaklaşımla kullanmayı, olaylar, olgular arasındaki sebep sonuç ilişkilerini anlamayı, problem çözebilmeyi, süreç tasarlayabilmeyi ve kök nedenleri bulabilmeyi gerektiriyor.

Her asır için olduğu gibi 21. asır insanı için de okuyan, düşünen, yazan, dar kalıpların girdaplarında kaybolmayan, zihnine sınır koymayan, meselelere çözüm odaklı yaklaşan, ontolojik ve kreatif düşünme kabiliyeti kazanmış insan, hayatî bir değer taşıyor. Bu nedenle çok yönlü olmak, farklı disiplinlerde gezinmek, kendi sınırlarını aşmak, sürekli öğrenmeye

açık olmak, konfor alanında kalmamak dışına çıkmak, inovatif bakabilmek, başarısız olmaktan korkmamak kendi rönesansımızı gerçekleştirmenin yollarından biridir. İşte bu bağlamda uluslararası programlar, nitelikli, test edilmiş sonuçları olan müfredatları ile önemli bir imkân sunmaktadır.

Cemil Meriç, “Entelektüel, zamanının irfanına sahip olacaktır. Ülkesinin dilini, edebiyatını, tarihini bilecek, dünyadaki belli başlı düşünce akımlarına yabancı olmayacaktır.” der. Çıktığımız yolculuğun ana hedefi de bu insanı yetiştirmektir.

Millî ve mânevi değerlerimize bağlı, vatanını, milletini seven, uluslararası eğitim imkânları ile bunu ifade edebilecek nitelikler kazanmış memleket evlatları yetiştirebilmek adına çıktığımız bu yolda, “Bir Vatan annesinin bağrında yetişen” Ayverdililerin yeni bir soluk getireceğine inanıyorum.

Bu ilk yılın eseri olan “Yolculuk” kitabı vesilesi ile emeği geçen herkese sonsuz teşekkürlerimle...

Emine Seval YARDIM
Okul Müdürü

PROGRAMA DAİR

9/G- IGCSE Sınıfının Sevgili Gençleri!

Sizinle meslek hayatımın en heyecan verici, en sürükleyici ve en umutlu yoluna çıktım. 20 yılı aşkın süredir devam eden İngilizce öğretmenliği serüvenimin taçlandığı bir dönemin yıldızları oldunuz. 2022 yılının başlarında “yaparız” diyerek çıktığımız bu yolun, 2023-2024 Eğitim- Öğretim Yılı'nda bize katılan ilk öğrencilerisiniz.

Program sınıfı olarak yılın başında ne kadar endişelendiğinizi ne kadar çok çalıştığınızı ne kadar çok yorulduğunuzu ve günler geçtikçe öğretmen arkadaşlarımdan gelen olumlu geri bildirimlerle aslında ne kadar hızlı ve kolaylıkla adapte olduğunuzu görmek sizin kadar beni de son derece mutlu etti. Her birinizin günden güne gösterdiği her bir gelişmenin takipçisi olmaya çalıştım ve bundan mutluluk duydum. Gelecek planlarınızın heyecanını iştirmek ve bunun bir parçası olmak tahmin edebileceğinizden daha fazla gurur vericiydi. Teşekkür ediyorum. Final sonuçlarınızı sizin kadar büyük bir heyecanla bekliyorum ve Her emeğin olumlu bir karşılığı olduğunu hiç unutmamanızı dilerim.

Bu kitap sizin zihninizde devinen sözcüklerin, algıların, imgelerin yıl içerisinde gün geçtikçe kuvvetlenen kaleminizden dökülmelerinin doğal bir sonucudur. Gelecek kurgunuz için attığınız bu adım ve yıl içerisinde gösterdiğiniz büyük gayret te hayatınızın içinde tıpkı bu somut olağan sonuç gibi karşılık bulacaktır.

Siz sevgili öğrencilerimiz, geçirdiğiniz bu bir yıl hayatınıza birçok yeni beceri, bakış açısı ve sabır gösterme olgunluğu kattı. Ömrünüz boyunca bu edimlerinizi içinizde taşımanız dileğiyle.

Ash BUDAK
Cambridge IGCSE Program Koordinatörü

SINIF ÖĞRETMENİNDEN

Sevgili IGCSE Öğrencilerim,

Heyecanla başladığımız yılın sonuna yaklaşırken sizlerle geçirdiğim bu bir yıl, benim için çok değerli değerliydi. Yılın başındaki endişelerinizin yerini disiplin ve başarıyla doldurduğunuza tanıklık etmek gururlandırıyor. Zaman zaman zorlandığımız, takıldığımız yerlerde sizlere destek olup yanınızda olabilmek ve gözlerinizdeki ışıltıyla ayağa kalkışlarınıza tanıklık etmek büyük mutluluktu. 14 yıllık öğretmenlik hayatımda en keyif aldığım dönemlerden biriydi.

Sizlerle uyguladığımız yeni metot ve yöntemler, farklı bakış açısı kazanmamı sağladı. Sizler ne kadar kendinizi geliştirdiyse ben de sayesinde kendime çok şey kattım. Bu program sayesinde farklı eğitim-öğretim metotlarını görme fırsatınız oldu. Ancak bana göre en büyük kazanımınız, sizlerin hayatınızı nasıl disiplin edeceğinizi planlamayı öğrenmeniz oldu. Elbette ki bu bir süreçti ve bu süreci iyi bir şekilde yönettiniz.

Hayalleriz için attığımız bu ilk adımdan başarı ile çıkacağınıza eminim. Çok çalıştınız, çok çalıştık. Umuyorum ki bu basamak ile hayalleriniz size göz kırptı. Şimdi koşma zamanı... Sizleri çok sevdiğimi ve bizler için değerli olduğunuzu unutmayın. İyi ki varsınız, iyi ki varız!

Zehra YILMAZ
Cambridge IGCSE Sınıf Rehberlik ve İngilizce Öğretmeni

PROJEYE DAİR

Yolculuk...

Her adımında yeni bir hikâye her durağında yeni bir bilgi keşfettiğimiz IGCSE programı, hem öğretmenler hem öğrenciler için zor olduğu kadar keyifli bir yolculuktu.

Başlangıçta yol, uçsuz bucaksızdı; – özellikle Türkçe dersinin kaynak kitabının olmaması- çoraktı, bilinmezlerle doluydu. Her dönemeç, farklı bir yeteneğin kapılarını açtı ve yol aldıkça toprak bereketlendi, yeşillendi. Yol aldıkça olgunlaştık; millî, manevi ve kültürel değerlerimizi keşfettikçe zenginleştik. Şimdi dönüp baktığımızda kendimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olan bu yolculuk hem öğretmenlerin hem öğrencilerin neleri yapabileceğini ve ne kadar iyi yapabileceğini gösterdi.

Türlü duygu ve düşünceleri barındıran, yer yer dağ, tepe, ova gezip dağ kulübesinde soluklandıran yer yer şehrin hengamesinden deniz kenarına ulaştıran, bazen içimizi ısıtan bazen yüzümüze acı gerçekleri çarpıp soğuk duş etkisi yapan kaleminiz hiç paslanmasın.

Yolunuz açık, yolculuğunuz bereketli olsun.

Havva H. SOKULLU
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YOLCULUK

PAMUK ŞEKER

Ecrin ALTUNYAY

Koştura koştura onu arıyordum. Kızcağızın aniden kaybolması tamamen benim hatamdı. Simitçiye sordum, parktaki çocuklara sordum, onu en son yanında gördüğüm ağaca bile onu sordum. Ne kimse görmüştü ne de kimse duymuştu. Dağa taşta dahi sorduğum kişi, bakıcılığını yaptığım on yaşındaki hayat dolu kızdı.

Uzun kahverengi hafif dalgalı saçları, elbisesi ile kısmen aynı mavi gözleri, dolgun dudakları ve o sevecen bakışları ile tek başınayken kimsenin dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Saatlerdir onu arıyordum bu ağaçlarla çevrili parkta. Simit satıcılarının bağırmaları kulağımı tırmalarken çocuk çığlıkları sinirimi daha da bozmaya başlamıştı. Nuh Tufanı'nı aratmayan çünkü fırtınadan sonra onu buraya getirmek tam bir acemelikti. Onu ararken çünkü yağmurun ıslaklığı üstünde kalan çimenlerin üstünde koşarken sadece yeni aldığım ayakkabı değil, kot pantolonumun paçaları da batmıştı. Normalde uslu bir çocuktur; bir dediğimi iki etmez, sadece parkta birkaç saat vakit geçirip fiyatı biraz tuzlu ancak onun o anki gözünün içindeki sevinç için degecek pembe bulutlara benzeyen pamuk şekeri alıp eve dönerdik. Bana da biraz verirdi pamuk şekerden, o zaman anlardım neden bu pamuk şekeri her aldığımda mutlu olduğunu. Ailesi pek izin vermezdi şeker, çikolata yemesine. Öyle iş mi olur canım çocuk bunlar çocuk. Çikolata, şeker yemesin de ne yapsın? Bayramlarda bile ısrarlarımla birkaç çikolata verirlerdi.

Benim küçüklüğüm öyle miydi? Komşulardan, eş dosttan topladığım şekerleri, çikolataları neredeyse şeker komasına girene kadar yedim. Gözüm yine doymazsa arkadaşlarımla elimde olan tek para yani o bayramda topladığım harçlıklarla yediğimiz kadar şekerin iki katını alır onları da yedik. Aslında buydu bayramları eğlenceli yapan ancak kızın ailesi tüm bu eğlenceyi bozuyordu. Benim çocuğum olsa kıyamazdım. Ebeveynlerinden çok bakıcısı ile daha çok vakit geçirmesine izin vermezdim en azından. Tabii bu fikirlerim genelde bana saklı kalıyordu. Şu an için anlamsız olan bu düşüncelere dalmışken bir anda dank etti kafama kızı hâlâ bulamadığım. Belki de parkın dışına çıkmıştı.

Parkın dışındaki büyük meydana baktım ve birden kaldırımdan taşan kalabalıkta onun da olabileceği geldi aklıma. İçimdeki sıkıntı eridi. Koşarak kalabalığa daldım. Bizim her zaman uçuk fiyatlara pamuk şeker aldığımız satıcıyı gördüm uzaktan o gürültülü kalabalığın içinde. Kalabalığı yarıp oraya doğru hızlı adımlarla ilerledim. Kızı görünce gürültülü kalabalığın sesi sanki o anda kesildi. Artık hiçbir ses kulağımı tırmalamıyordu. Yıllardır bu anı beklemişçesine sımsıkı sarıldım. Her zamanki gibi bir pamuk şeker aldım. O gözünün içindeki sevince bir kez daha tanık olmak istedim. Sonrasında bana da bir parça verip o mutluluğunu anlamamı istercesine baktı. Pamuk şekeri yediğimde neden mutlu olduğumu bir kez daha anlamamı sağladı.

YARALI DİZ Mİ YÜRÜYEMEYEN AYAK MI?

Yusuf Efe AKBAŞ

Gün geçtikçe teknoloji gelişirken eskiler, kendilerini tarihin tozlu sayfalarına bırakıyorlar. Teknolojiyle yeni uğraşlar, yeni işler, yeni yaşam tarzları ortaya çıkıyor. Teknolojiyle hayatımıza giren yeni uğraşları düşünce aklımıza ilk “bilgisayar oyunları” geliyor. Peki, bu bilgisayar oyunlarının faydası nedir, zararı nedir?

İlk duyunca herkes zararlı diyor peki gerçekten hiç faydası yok mu? Birçok kişi için sadece eğlence aracı olmanın ötesinde, duygusal ve zihinsel faydalar sunan etkileyici bir dünyadır. İnsanların hayal gücünü harekete geçirir, yaratıcılıklarını geliştirir ve zorlayıcı görevlerle problem çözme yeteneklerini artırır. Ancak bu oyunların en derin etkilerinden biri, duygusal anlamda sunduğu destek ve tatmindir. Oyunlar, bazen gerçek dünyada bulamadığımız dostluk ve aidiyet duygusunu hissetmemizi sağlar. Özellikle çok oyunculu oyunlar, dünyanın dört bir yanından insanlarla tanışma ve birlikte çalışma fırsatı sunar. Bu, sosyal becerileri geliştirir ve insanlara topluluk içinde yer alma hissi verir. Birlikte zorlukları aşmanın ve zaferleri paylaşmanın getirdiği mutluluk, oyuncuların duygusal sağlığına olumlu katkılarda bulunur.

Birçok insan için büyüleyici ve çekici bir dünyanın kapılarını aralayan çeşitli faydalar sağlayan bir eğlence aracı olabildiğinden bahsettik. Ancak, bu dijital dünyaların içinde kaybolurken, göz ardı edilen bazı tehlikeler ve zararlar da vardır. Oyunların içine dalmış

zabirini düşünün; saatlerce ekrana bakarken, gözleri yorulur ve bedeninde hareketsizlikten kaynaklanan gerginlik birikir. Ancak, asıl zarar beyinde oluşur. Beyin, sürekli olarak yüksek tempolu görsel ve işitsel uyarıcılarla bombardımana tutulduğunda zamanla bu uyarıcılara karşı duyarlılığını kaybedebilir. Bu, günlük yaşamın sıradan aktivitelerinden zevk almayı zorlaştırır ve dikkat eksikliği gibi problemleri beraberinde getirir. Bilgisayar oyunlarının beyin üzerindeki olumsuz etkileri hem fiziksel hem de duygusal açıdan endişe vericidir. Bilgisayar başında çok kalmak beyin hücrelerini öldürüyor ve insan beyinde bir çeşit bağımlılık yapıyor. Bu da sizi sürekli oyun oynamaya sürüklüyor.

Bilgisayar başında çok durmak bacaklarınızın işlevini azaltıyor. Türkiye’de yaşayan bir gencin bilgisayar başında çok durduğundan yürüme kabiliyetini kaybettiğine dair bir haber okumuştum. Aynı zamanda bilgisayar başında hareketsiz kaldığından birtakım organ rahatsızlığı yaşanabiliyor. Evet duygusal açıdan insan tanımak açısından faydalı olduğunu söyledik ama eskiden insanlar birbirini tanıyıp oyun oynamıyorlar mıydı?

“Sokakta arkadaşlarla oynamak”, hafta içleri okul çıkışından akşam ezanına kadar; hafta sonlarıysa güneşin doğuşundan batışına kadar arkadaşlarla eğlenmek demektir. Evet şimdi sokağında da zararlarını sayacak kişiler olabilir. Fiziksel şiddet görebilir, çocuk yere düşüp yaralanabilir vb. şeyler... Peki, sizce sokakta oynayıp dizlerin yara olması mı yoksa evde hareketsiz bilgisayar başında oynamak mı daha sağlıklı, faydalı?

İSTİKLAL CADDESİ

Nilüfer OYDAŞIK

Aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ onu unutamıyordum. Aklımdan çıktığı bir gün bile olmamıştı. Bazen çocukluk anılarımızı unutmamak için tekrar tekrar kafamda bir film şeridi gibi döndürüp düşünüyordum beni ve onu. Arkadaşlarımla ne zaman bir araya gelsem çoğu bana acıyarak bakardı. Delirdiğimi düşünüyorlardı ama yanılıyorlardı. İnsanın kardeşini özlemesi, delilik olabilir miydi? Belki de o gün onun yanında olsaydım her şey daha farklı olurdu. Doğduğu günden beri onunla hep çok yakın olmuştum. Onu hep koruyup kollayacağıma söz vermiştim ama sözümü tutamadım. Onunla ilgili her şey hâlâ zihnimde ama yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladılar. Tuttuğu takım, olmak için sabırsızlandığı meslek, gitmek istediği yerler... Ama onun sesini, benden bir şey istemek için kocaman açtığı kahverengi gözlerini ve kahkahalar atarkenki yüzünü unutmaya başladım. Artık onun beni içine gömdüğü sıcacık toprağı, gözlerini unutmaya başlamamı sindiremiyordum.

Evin salonundaki kocaman masada ödevini yapmak için illa benim yanıma oturup beni duvara sıkıştırmasına o zamanlar ne kadar kızsam da artık onu da özler olmuştum. Bunu her yapışında başka bir koltuğa geçerdim ondan uzağı. Ama o her seferinde yine yanıma oturur ve sanki tamamen masummuş gibi ödevini yapmaya devam ederdi. Sonunda ben de yer değiştirmekten yorulur, sinirli sinirli işerimle ilgilenirdim. Ve tam konsantre olmuşken kolumu çimdikler beni ma-

tematik ödevinden soru yağmuruna tutardı. Ertesi gün eve gelip anneme, matematik hocasının ödevinden dolayı onu nasıl övdüğünü heyecanlı heyecanlı anlatır, arada tepkimi görmek için beni kontrol ederdi. Bense sadece gülerdim, içten içe onun bu hâlleri hoşuma giderdi.

O liseyi bitireli üç yıl olmuş üniversitede mühendislik okurken hâlâ bazı sorularını bana sorardı. Tabii ki hepsinin cevaplarını çoktan biliyordu ama bilmediğim bir konudan sorunca cebelleşmemi izlemeyi seviyordu sanırım. Üniversiteyi başka bir ülkede okuduğu için sürekli beni telefonda arar o gün yaptığı her şeyi bana detaylarıyla anlatırdı.

Üniversitenin üçüncü yılını da bitirmiş yaz tatili için geliyordu. Çok heyecanlıyım. Onu en sevdiği yer olan İstiklal Caddesi'ne götürecektim. Ama onu havalimanından alamayacaktım çünkü son anda patronumdan mesaj almıştım. Arayıp taksiyle gelmesi gerektiğini söyledim. Keşke demeseydim, keşke patronumun yazdığı mesaja ve aramalara dönmeseydim, keşke onu ben alsaydım oradan. Sonunda işerimi bitirip ofisten çıktım. Tam arabaya binecektim ki annem beni aradı. Sesi çok kötüydü ağlıyordu.

Yollarını gözlediğim, hasreti içimi yakan kardeşimin bindiği taksi, kaza yapmıştı. Başım dönmeye başladı ve yere oturdum. Hüngür hüngür ağlıyordum. O gün bugündür her gün İstiklal Caddesi'ne gider onu beklerdim. Akşam geç saatlerde yine gezerken birden ağlamaya başladım. Artık çok yorulmuştum ama birden kaldırımlardan taşan kalabalıkta onun da olabileceğini hissettim ve bu hisle içimdeki sıkıntı erimeye başladı.

İÇERİDE Mİ DIŞARIDA MI?

Adil Emre GÖLGEÇİ

İnsanların boş zamanlarını değerlendirebileceği birçok aktivite seçeneği bulunmaktadır. Özellikle çocukların seçenekleri daha fazladır. Bu seçeneklerin bir kısmı sokaktaki oyunlar bir kısmı da evde bilgisayar başındaki oyunlar olabiliyor. Bu iki oyun mekânının da olumlu olumsuz yönleri elbet var. Hangisi daha faydalı ya da kesinlikle bu olmalı şeklinde keskin net bir cevabı yok.

Sokak oyunlarına baktığımızda sosyalleşme açısından büyük avantaj sağlıyor. Özellikle küçük yaştaki çocuklarda asosyallığın arttığı günümüzde sokak bir nebze buna çare olabilir. Dışarıdaki oyunlara katılarak hem iletişim hem de grupla bir arada olabilme becerilerini geliştirebilirler. Bu da problem çözme ve empati kurma kabiliyetlerine olumlu olarak yansır. Tabii sadece sosyal ilişkiye değil fiziksel sağlığa da katkı sunar sokaktaki oyunlar. Açık hava aktiviteleri, doğayı tanıma ve çevre ile sağlam bağlar kurmayı sağlar. Çocukların çevrelerini keşfetmelerine, bitki örtüsü, hayvan yaşamı ve diğer nesnelere etkileşimde bulunmalarına yönlendirerek çevresel farkındalık seviyelerini artırır. Doğada oynarken güneş ışığı ve temiz hava alarak fiziksel sağlığına katkı sağlar. Sokak oyunları aracılığıyla çocuklar, doğanın güzelliklerini keşfetmek gibi önemli deneyimler yaşarlar.

Sosyalleşmek, fiziksel sağlık, iletişim becerileri diyoruz ancak sokak bazı açılardan tehlike arz edebilir.

Oyunun heyecanıyla güvenli alanı terk edip araç trafiğinin olduğu alana gitmek ya da amacının ne olduğu belli olmayan yabancı insanların iletişimi kurmaya çalışmaları çeşitli sıkıntılar doğurabilir.

Grupla oyun iletişim becerisi ve empatiyi geliştirirken tanışma ya da gruba dâhil olma sürecinde akran zorbalığı yaşanabilmekte. Ya da yaşa bağlı güç dengesizlikleriyle de akran zorbalığı olabiliyor. Bu durum sosyal becerileri gelişsin diye bulunduğu ortam, tamiri zor psikolojik hasarlara neden olabilir.

O zaman sokağa çıkmayalım evde bilgisayar başında mı oynayalım hep? Aslında oyun çeşitliliği açısından baktığımızda bilgisayar oyunlarının da geniş bir yelpazesi bulunmakta. Sıkılmaya fırsat bulamadan bir oyundan diğerine bile geçilebilir. Bunun doyumsuzluğa neden olacağını göz ardı ederseniz bu çeşitliliği iyi sayabilirsiniz. Ya da ücretsiz indirip sonrasındaki aşamalarında ufak ufak ücretlere tabi tutulduğunuz oyunlar... Bağımlılık oluşturduktan sonra bırakılamayan para ödense bir dert ödenmese bir dert olan oyunlar... Sokak tehlikeli olabiliyor dedik peki sanal alem çok mu güvenli? Karşımızdakini gerçekten tanımadığımız, Black Mirror tadında olayların neredeyse her gün haberlere düştüğü günümüzde sanal alemin de çok güvenli olduğu söylenemez.

Peki, içeride mi dışarıda mı olacağız? Aslında tehlikeyi en aza indirerek her ikisinden de faydalanılabilir. Burada her şey kişinin farkındalığıyla ya da ebeveyninin özeniyle belirleniyor.

BİR ŞEHİR, DÖRT MEVSİM

Hivda Lizge SALDANLI

“Eđer dđnya tek bir devlet olsaydı, başkenti İstanbul olurdu.”

İstanbul, iki kıtanın kucaklaştığı, tarih ve modernitenin iç içe geçtiği büyüleyici bir şehirdir. Boğaz’ın serin sularının üzerine doğan güneş, günün ilk ışıklarıyla birlikte İstanbul’u altın bir tülle sarar. Şehrin her köşesi, tarihin derinliklerinden gelen bir hikâyeyi fısıldar gibidir. Ve her mevsim bu hikâye değişir. Her mevsim ayrı bir tat, ayrı duygular, ayrı yaşanmışlıklar...

Yılın ilk ayları, insanın üşüdüğü kadar huzur bulduğu kış mevsimi. Gökyüzünden düşen ilk kar tanesi daha yere düşmemişken sokağa çıkıveren çocukların annelerinden “hasta olacaksın” azarını işitene kar topu oynadıkları o güzel mevsim. Kar topu heyecanını geride bırakan yetişkinlerse sevdikleriyle ya da tek başına kalmanın huzurunu yaşarlar. Camın ardındaki bir kar tanesinden sonsuz bembeyaz hayallere uzanan huzur dolu bir yolculuk yapılır. Tabii herkes kışı sevmeyebilir; battaniye, ıhlamur vb. şeyler onlara huzur ve mutluluk vermeyebilir. Havanın erken kararması kimilerini mutsuzluğa sürükleyebilir. Onlar da baharda açan çiçeklerle birlikte açılıp mutlu olurlar. Cıvıltılarıyla insanın neşesini yerine getiren kuşlara tabiatın binbir renkli çiçeklerinin eşlik etmesiyle huzura ererler.

Ben ne kış ne ilkbahar insanıyım. Benim için yaz mevsiminin yeri ayrıdır. Herkesin enerjik olduğu, insanların cıvıl cıvıl olduğu bir mevsim. Tatile gidecek olan gitmiştir, okul servisleri yoktur. Çekilen çekilmiştir.

Dışarılarda rahatça gezebilir günün tadına varabilirsiniz. Hava geç karardığı için “vakitlice gel” sözündeki vakit uzamıştır. Hafta sonu pikniklerle taçlanır hele bir de gittiğiniz yerde sincaplar dolaşıyorsa... Kimileri dondurmanın mevsimi olmaz dese de anneler için vardır ve aslında yaz mevsiminin gelmesi demek dondurma mevsiminin de gelmesi demektir.

Avrupa Yakası ayrı kıymetli Anadolu Yakası ayrı. İki yakası birbirinden eşsiz. Sultanahmet Meydanı'nda yürürken, Ayasofya'nın heybetli kubbesi ve Sultanahmet Camii'nin zarif minareleri arasında zamanın durduğunu hissedersiniz. Bu kutsal yapılar, yüzyılların birikimini ve kültürel zenginliğini gözler önüne serer. Her bir taşında, her bir çinide tarihin izlerini görmek mümkündür.

Boğaz kıyısında yürümek, İstanbul'un eşsiz güzelliklerini keşfetmek demektir. Martıların neşeli çığlıkları eşliğinde, Asya'dan Avrupa'ya bakmak, bu şehirde yaşamamanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu bir kez daha hatırlatır. Boğaz köprüleri, iki kıtayı birbirine bağlayan zarif birer mücevher gibi ışıldar gece gündüz.

Peki İstanbul'da yaz mı kış mı dersiniz İstanbul derim. Çünkü İstanbul'da hangi mevsim olursa olsun hangi duyguyu yaşarsanız yaşayın kendinizi mutlu edecek bir şey bulabilirsiniz mutlaka.

KARANLIK ODA Defne Nur ORAKCI

Kendimi bildim bileli bu mahallede, bacasından solgun dumanlar tütüp duran bu evde yaşıyorum. Evet, belki tek çocuklu bir ailede dünyaya geldim ancak bu, hayatımı mükemmel yaşayacağım anlamına gelmiyormuş. Herkesin kendine özgü sorunları vardır, kiminin afacan küçük kardeşleri kiminin kaçırdığı okul servisleri kimininse ilgi problemi olur. Problem her ne olursa olsun sonuç hep aynıdır; kişi kendini yetersiz hisseder, bir gül kadar sevilmediğini düşünür.

Yine böyle bir sabaha uyandım, bulutların kan ağladığı bir güne. Ne hoş! Annemler de işe yetişmek için evden erken ayrılmış olacak ki evde kalp atışlarınızı duyabileceğiniz bir sessizlik hâkim. Öyle ki annemler de evde olmayınca ne yapacağımı hiç bilemiyorum yani mesela kahvaltıda ne yiyebilirim ki? Hapishane yiyecekleri gibi bayat, dişinizi kıracak sertliğe erişmiş mısır gevreklerine mahkûm kaldım sanırım, her zamanki gibi. Bir çırpıda ayağa fırladım ve karanlık pijamamı değiştirerek mutfağa yöneldim. Ufak bir keman müziği eşliğinde kahvaltımı yapayım diyordum ama ne duysanız inanırsınız? Şarjım bitiverdi, çok mükemmel! Tabii ki şarjımın nerede olduğunu bilmiyordum, annem olsa en son nerede şarj ettiysen oradadır derdi. Sahi, en son nerede şarj etmişim? Salonda televizyon izlerken mi şarja takmıştım yoksa... Tabii dün akşam mesajlaştıktan sonra takacaktım salona gidip almaya üşenmişim. Kahvaltımı ederken biraz dolsun bari.

Neyse ki anahtarlarımın yeri belli, artık çıkmaya hazırdım, anahtarlarımı aldım. Derken bir şıkırtı duydum, kapı sesiydi bu.

Babam gelmişti, hastalığı adımlarına da yansımış babam. Hasta olmasına rağmen canını dişine takarak çalışan babama imrenmemek elde değildi. Tamam, belki bedeni, sağlığı iyi değildi ama en azından akli yerindeydi, hakikaten zihni zehir gibiydi! Bir an olsun evden çıkma isteğim geçti ve babamın yanında olmak için bugün de o soğuk fırınlara uğrayıp simit almayıvereyim dedim. Heyecanlı heyecanlı odaya yöneldikten sonra pozitifliğimi kapının dışında terk etmiş gibi bir sıkıntı kapladı her yanıma.

Vaktin nasıl geçtiğini anlamadan zil sesi kulaklarımı doldurdu. Annem gelmişti ancak babam kapıyı bir türlü açmıyordu. Bunun üzerine oflayarak yerimden kalktım ve ben açtım kapıyı. Sonra salona yöneldim babama bakmak için. Uyuyordu yani başta öyle sanmıştım. Ancak hiçbir kıpırtısı yoktu, çığlık attım. Yine kımıldamadı, çığlığımı annem geldi. O da telaşa kapılmıştı ancak sakinliğini de koruyordu bir yandan. Hemen ambulansı aradık.

Ne olduğunu bilmiyorduk ancak iyi bir şeyi olmadığı belliydi. Zaten hiçbir zaman iyi şeyler de olmuyordu ki! Bütün mutlu aileler birbirine benzerler ama her mutsuz ailenin kendine özgü bir mutsuzluğu vardır. Bizim de mutsuzluğumuz bunlardı. Ancak nihayet hastanede ilk mutluluk haberini almıştık, her ne kadar durumu kötü olsa da babam iyileşecekti, tedaviye başlanmıştı...

TÜRKÇE BİLİNCİ

Ahmed Yusuf YAŞAR

Toplumumuzda Türkçe bilinci, Türkçenin hak ettiği şekilde mi? Maalesef hayır. Bu kastettiğimiz bilinç ne? Dil hakkında, daha doğrusu Türkçe hakkında her şey. Gençlere baktığımızda görüyoruz ki konuşurken Türkçe kelimelerin yanında yabancı dillerden kelimeler de kullanıyorlar. Göz ardı edilmemesi gereken bir sorun olmasına rağmen sorun olarak görmüyoruz, çünkü farkında değiliz.

Yabancı dildeki kelimeler gençlerin hayatına çok erken bir dönemde giriyor. Günümüzde, sömürgecilik anlayışından vazgeçilmedi sadece şekli değişti. Geçmişteki gibi tankla tüfekle savaşıp kendisine tabi ederek kendi dilini, kendi kurallarını onlara uygulamak anlayışının yerini kültürel yıkıma bıraktı. Yeni dünyada bu kültürel yıkım ise baskın bir şekilde sosyal medya ile oluyor. Bu sadece dilden ibaret değil. Kendi tarihlerini, kendi geleneklerini ve daha pek çok şeyi teknoloji ve sosyal medya aracılığıyla daha küçük yaştaki çocuklara gizil olarak öğretiyorlar. Mesela çocukların ilgisini çekebilecek videolara kendi dilleri aracılığı ile subliminal mesajlar veriyorlar. Bugün yaşadığımız durum tam olarak bunun sonucu diyebiliriz. Bazı çocuklar, kendi kültüründen bihaber başka kültürlerin etkisi altındalar. Kendi değerlerini, geleneğini, bayramını, adetini bilmeyenler başka kültürlerin geleneklerine oldukça hâkimler. Ve en önemlisi kültürün taşıyıcı olarak tarif edilen dillerini ise yarım yamalak öğreniyorlar. Fakat burada tek başına

teknolojiyi suçlayamayız. Çocuğa kendi kültürünün değerlerini öğretmeden küçük yaşta başka dünyalara açılmasına imkân sağlayanları görmezden gelemeyiz. Evet, ailelerden bahsediyorum. Çocuk her ağladığında ya da daha rahat sohbet edebilmek için çocuğu uzaklaştırmak adına ele tutuşturulan o, akli baştan alan “akıllı cihazlar”... Ne izlediğine ne yaptığına bakmadan saatlerce geçen süreler. Ailelerin bu ve benzeri konularda dikkatli olması gerekir.

Yabancı dillerden kelimeler kullanmanın yanı sıra gençlerimiz maalesef zengin Türkçemizin yaşayan pek çok kelimesini bilmiyorlar. Büyükleriyle konuşurlarken büyükleri bir kelime söylediğinde bazen anlayamayabiliyorlar. Veya bir televizyon programında yahut bir seminerde kendilerinden daha tecrübeli bir insan konuştuğunda bazı kelimeleri, konuşurken tam olarak ne kastettiğini anlayamayabiliyorlar. Dilimizin değerini bilip ona sahip çıkmamız lazım.

Dil bir toplumun en önemli parçasıdır. Bunu hemen hemen her insan kabul etmiş ve pek çok bilim insanı da onaylamıştır. Oktay Sinanoğlu'nun bir sözüne yer vermek istiyorum: “Türkçe giderse Türkiye gider.”

Türkçe bilinci belki de en çok önem vermemiz gereken ama en az değer verdiğimiz konulardan biri. Başta gençler olmak üzere tüm toplumun Türkçe bilinci artırmak ve yeterli düzeye getirmek için çabalamalıyız. Türkçeni zenginliğini bilmeli, onu daha iyi tanımalı ve tanınması için çaba sarf etmeliyiz.

KURTARMAK İÇİN Şimal ÜSKÜPLÜ

Ali, çikolata renginde hafif uzun kıvrıkcık saçları ve ormanları andıran yeşil gözleriyle yakışıklı bir çocuktur. Düzenli ve disiplinliydi de şu an okuduğu üniversite ülkenin en iyi üniversitelerinden biriydi, çok çalışmıştı buraya gelmek için. Tek çocuktur, hep çok istedi ona yol gösterecek bir abi veya ablası olmasını ama yoktu.

Bir gün Ali her zamanki gibi boğaz manzaralı üniversitesine gidecekti. Çıkmadan önce annesine haber vermeyi de ihmal etmedi. Biraz erken çıkmıştı, babasının çalıştığı yer yolunun üstündeydi, oraya uğrayacaktı. On dakikalık bir yürüyüşün ardından babasının yanına ulaştı. Bir çay içip biraz sohbet ettikten sonra metroya doğru ilerledi. Metroyu beklerken taktı kulaklıklarını, en sevdiği şarkıcı olan Teoman'ı dinlemeye karar verdi. Birkaç dakika sonra metro gelmişti. İçindeki yolcuların inmesini bekledikten sonra bindi metroya, birazdan dehşet verici olayların yaşanacağını bilmeden. Küçük, yaklaşık yedi yaşlarında bir çocuk annesinin elini bırakıp metrodan çıkmaya çalışıyordu fakat tam o sırada metronun kapısı kapanmaya başlamıştı. Ali biliyordu, metro kapıları bazen bozulabiliyordu ve o kapının çocuğu algılamadığını fark etmişti. Daha önce de böyle bir olay yaşanmıştı ve bir çocuk ağır yaralanmıştı. Ali böyle bir olaya bir daha şahit olmak istemiyordu, bu yüzden endişeyle kapıya doğru koştu. Son anda kurtarmıştı çocuğu, herhangi bir yerine bir şey olmamıştı fakat Ali için aynısı geçerli değildi. Çocuğu içeri çektikten sonra dengesini kaybetmiş, yere düşüp kafasını sert bir

şekilde vurmuştu. İçerideki insanlar korku ve aceleyle ambulansı aradılar bir sonraki durağa gelmesi için. Ardından Ali hemen ambulansa alındı ve hızlıca hastaneye götürüldü.

Hastanedeki hemşireler Ali'nin ailesine haber verdi. Ailesi ne yaşandığını duyunca yıkıldı, koşa koşa hastaneye geldiler. Doktor, Ali'nin kafasının arka tarafını sert bir şekilde vurduğunu bu yüzden bazı sıkıntılar yaşayabileceğinden bahsetti. Bir süre sonra Ali uyandı ama uyanmamış gibiydi. Etrafını göremiyordu, sadece ve sadece karanlık vardı. Dehşetle bağırmaya başladı: Göremiyorum, göremiyorum! Kötü haber gelmişti, Ali kör olmuştu. Bunu öğrenince dünyası başına yıkılmıştı. Onun en büyük hayali başarılı bir cerrah olmaktı, çok emek vermişti bunun için. Tüm harcadığı emekler boşuna gitmişti şimdi, hayali suya düşmüştü. Bunu değiştirmek için her şeyi yapardı fakat işte Didem Madak'ın da dediği gibi "Ama yazgısını yaldızlı çokomel kağıtları gibi tırnaklarıyla düzeltemiyor insan." o da düzeltemedi.

O günden sonra Ali maalesef ki üniversiteye ara vermek zorunda kaldı. Evde annesiyle kalıyor, ara sıra yeni hayatına alışmak için babasının iş yerine gidiyordu. Eski hayatını çok özliyordu elbet ama geri gelmeyeceğinin de farkındaydı. Yine de o çocuğu kurtardığına pişman değildi, bir daha olsa bir daha yapardı. Küçük bir çocuğu kurtarmak için değerdi.

Zaten ellerinin arasından kayıp giden mesleğini de hayat kurtarmak için seçmemiş miydi?

100. YIL Almina GÜL

Geleceğin Sevgili Gençlerine,

Bugün cumhuriyetimizin 100. yılı. Atalarımızın bu devleti kurup bize armağan ettikleri güzel Türkiye'miz, bugün 100. yılını büyük bir heyecanla kutluyoruz. Bugünlere gelmemiz için büyük fedakarlıklar yapan, mücadeleler veren atalarımız için bu ülkenin gençleri olarak; ülkemiz için faydalı, geleceğimiz için önemli işler yapmalı ülkemize Ata'mızın kurduğu ilk günkü gibi bakmalıyız.

Cumhuriyetin 100. yılına şahit olmak ve eski heyecanları tekrar yaşamak, içimizdeki vatan sevgisi ile bunu kutlayıp yaşatmak biz gençler için büyük önem taşıyor. 100. yıl için asılan her bir bayrak, şehitlerimiz için okunan her bir dua içimizdeki vatan aşkının kıvılcımlarını artırıyor. 100. yılın çok büyük kutlamalar ve heyecanlar ile geçmesi diğer yılların heyecanının az olduğunu tabii ki göstermiyor. Aslında mesele bir sayı değil yani 100. yıl değil, bunu kutlarken içimizde oluşan, kalbimizden taşacakmış gb. olan vatan aşkı. Ben de bir genç olarak gelecek yıllarda da aynı 100. yılda olduğu kadar heyecan, kutlama ve şenliklerle girip coşkumuzu ve aşkımızı asla eksik etmemenizi istiyorum. 100 olsun 150 olsun 200 olsun, yıllar fark etmez ancak içimizdeki sevgi ve bu ülke için bir şey yapma gayreti her zaman aynı kalmalı hatta daha da artmalı. Gelecekte ne olacağı hiç önemli değil. Biz bu devleti kurulduğu günkü gibi yaşatmalıyız. Zor dönemlerden geçecek olsak bile umudumuzu asla ama asla yitirmemeli son damlasına kadar mücadele etmeliyiz

ki aynı 100. yıldaki gibi o kutlamaları tekrar tekrar yapabilelim.

Esnafından doktoruna, kalfasından mimarına, manavından mühendisine hep birlikte ülkemizi daha iyi yerlere taşımak için çalışmalıyız. Geleceğin inşası için hiçbir alanda geri kalmayıp kendimizi eğitmemiz gerekir. Bavulumuzu alıp yurt dışına kaçmak için değil bize emanet edilen topraklarda fidanları ağaçlara döndürmek için eğitmeliyiz. Çağı yakalayıp topraklarımızda kök salmalıyız. İşte gelecekte aynen böyle yapmalısınız. Şu an ülkemizde bulunan bazı ekonomik ve sosyal sorunlardan kaçmamalı atalarımızın da döktüğü alın teri kadar sizler de uğraşmalısınız ki ülkemiz uzunca yaşayıp, herkesin refah içinde hayatını sürdürebileceği bir yer hâline gelsin.

Son olarak, risk alın, korkmayın. Denemekten çekinmeyin, sizin bu cesaretiniz sayesinde medeniyetimiz yükselecek.

Motivasyonunuz hiçbir zaman eksik olmasın, her zaman daha iyisi için çalışıp çabalayın! Unutmayın ki, muhtaç olduğunuz kudret, damarlarınızdaki asil kanda mevcuttur.

Cumhuriyet Bayramımız Kutlu Olsun.

Nice 100'lere...

Sevgilerle...

BEN VE KAFAMDAKİ SESLER

Fatmanur YAPICI

Sonbahar, kasvetli havasıyla ve kuvvetli rüzgârlarıyla gelmek üzere olduğunun haberini veriyordu. Ben de daha hava aydınlanmamışken bir türlü derin bir şekilde dalamadığım uykumdan rüzgârın sesiyle yatağımdan doğruldum. Boş gözlerle yere baktım, sabahın bu saatinde ne yapacağımı bilmiyordum. Üstüme kalın bir şeyler alıp sahile doğru gitmeye karar verdim. Bu havada deniz kenarına gitmek pek de akıl kârı değildi benim için ama gidecek ve dertlerimi çekecek hiç kimse, hiçbir yer olmadığı için belki de dalga sesleriyle konuşup dertleşebilirdim.

Üzerime bulduğum en kalın kabanı giyip atkı, şapka ne bulduysam taktım. Deniz kenarına yakın, eski ama zengin bir mahallede yaşıyordum. Fakat her ne kadar zengin bir mahallede yaşasanız da küçük ve rutubetli bir gecekonduda yaşayınca pek de bir anlamı olmuyor. Sahile indim, ben ve birkaç başıboş sokak köpeğinden başka biri yoktu. Birde arada bir araba geçiyordu o kadar. Banklardan birine oturdum. Gözlerimi kapattım ve kendimi dalgaların kayalara çarptıkça acı dolu fakat insanı dindiren feryatlarını dinlemeye başladım. Benim için hayatın artık ne kadar anlamsızlaştığına dair derin düşüncelere dalmıştım ta ki bir martının çıkardığı o tiz ve rahatsız edici sesi duyana kadar. Kafamı gökyüzüne doğru çevirdim. O martı bile balık avlamaya arkadaşları veya ailesi olan martularla beraber gelmişti. Bir martıyı kıskanacağımı bana daha önce söyleseydiniz kahkaha atarak söylediğiniz şeyi anında unuttur giderdim. Ama şimdi...

Ne olmuştu da ben bu hâle gelmişim? Ailemdeki herkesi kazada kaybedince insanlar neden benden bu kadar uzaklaşmıştı? Sorun onlarda mıydı yoksa ben mi soğuk davranıyordum hiçbir fikrim yoktu. Bu düşünceler yetmezmiş gibi rüzgârın uğultusu başımın ağrısını arttırmıştı. Belki de artık her şeyi unutup hayatıma yeni bir sayfa açmalıyım. Her gün bunları düşünmekten gözüme uyku girmiyor, kendimi heba ediyordum. Kafamın içindeki bu gürültü yüzünden hiçbir şey duyamaz, fark edemez oldum. O sesleri biraz olsun susturabilirsem...

Ben hayatımı yenileme planları yaparken gün aymaya başlamıştı bile. Bu manzarayı görmeye alışmıştım artık. Çünkü her gece uyku tutmadığı için buraya geliyordum. Fakat bana alışık gelen bu manzara bu sefer farklı gelmişti. Sanki güneş bugün daha mutlu doğuyordu, sanki benim verdiğim kararlar için bana destek oluyor gibi gülümsüyordu. İstemsizce yüzümde bir gülümseme oluştu. Uzun zamandır ilk defa böyle bir his vardı içimde. Hoş bir histi. Normalde güneşin doğuşundan sonra burada kalmaya devam ederdim, nasıl olsa başka yapacak bir işim yoktu. Ama bu sefer ayağa kalktım, daha fazla oturup vakit öldürmek istemiyordum. Gün doğumu izlemek vakti güzel geçirmek için iyi bir yoldu ama bugün değil, bugün değil...

Eve yürümeye başladım. Sakince, acele etmeden. Şimdilik bir acelem yoktu, henüz bir amacım yoktu, eve gidince ne yapacağımı da bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki o da artık kendimi o seslerden kurtaracaktım, her şey yoluna girecekti.

KADER

Elif Sena UÇMAK

Başta saç dökülmelerim ve ardından gelen vücut ağrılarım daha fazla dayanamaz hâldeydim. Dayanamayıp doktora randevu aldım. Doktor da anlayamamıştı hastalığımı. Gerek bakışları gerek yarım kalan cümleleri... Elime bir antibiyotik reçetesi tutuşturup gönderdi. Mahzun mahzun eve yürürken hayatım film şeridi gibi geçti gözümden istemsizce. Hayatım elimden kayıyormuş gibi hissettim. Hayatım demişken boş, bir baltaya sap olamayan ben...

Eve vardığımda kanepeye yayılıp mışıl mışıl yatıverdim. Ertesi gün saat öğlen üçte uyandım. Başımı kaldırdım, dökülen saçlar kaplamıştı her tarafı... Biraz kendi içimde istişare edince bunun antibiyotik ile geçmeyeceği barizdi. Hastalığın vermiş olduğu öfkeyle sağlık ocağına doğru tekrar yol aldım. Adımlarım öfkeliydi, âdeta ilk karşıma çıkan kişiyle münakaşa edercesine. Sonunda ocağa vardım ki doktor bugün izinliymiş sinirimin tepeme zıplamasıyla helaya gidip kusuverdim...Biraz kendime gelince en yakın hastaneye zaman sırım varmışçasına gittim.

Hastaneye varır varmaz sıramı bekledim. Adeta müzaheret dilenen ses tonumla ifade etmek istediklerim anlaşılırdı. Yapılan tahlillerden sonra doktor kanser belirtileri taşıdığımı söyledi. Çocukluğumdan beri en korktuğum şey başıma gelmişti! Sırayla annemi, babamı, Meltem'i aradım. Hiçbiri de açmadı. Açsalar bile nasıl konuşacaktım?.. Yıkılmış bir bina gibiydim. Müteessir olduğum bu ilk dakikaların şokunu daha atamamıştım. Doktor süreçle ilgili bilgilendirmeye devam ediyordu.

Bir taksi çevirdim, takside çıt çıkmadı. Parayı verip eve doğru ağır ağır adımlarla yol aldım. Asansörden indikten sonra doktordan uzun uzadıya bir bildirim gördüm. Hastane detayları ve seans vakitleri vardı. Salıya daha iki gün vardı ama o iki gün öyle yavaş geçti ki sandım ki iki sene. Zaman kavramım artık gerçekten durmuştu.

Nihayet salı günü gelmişti. Altıma düz siyah eşofman, üstüme anneannemden yadigâr çeyizliğime koyduğu hırkayı giyip evden çıkıverdim. O hırkayla yürümek yol boyu beni öylece parçaladı ki... Yol boyu çeyizimi en büyük korkumdan korunmak için kullandığımı ve dahası anneannemin vasiyetlerinden biri olan evliliği yerine getiremeyeceğimi düşünmek acı vericiydi...

Vardığımda beni kemoterapi odasına aldılar. Tam girdim ki arkadan Meltem belirdi. Meltem'in muhlisliği bana tek teselliydi o gün için. Ta ki seanstan çıkana dek. Seanstan çıktığımda Meltem bana sarıldı ve beni kucakladı. Keyfim bir nebze de olsa yerine gelmişti. Canlanmışım âdeta!

Çok uzun sürmedi. Doktor acıklı bir sesle “Geç teşhis.” deyip bıraktı cümlesini gözünden dökülen yaşlardan anlaşılan oydu ki ömrüm hızla yitip gidiyordu.

İnsan çokomel kağıtlarını tırnaklarıyla düzelttiği gibi düzeltemiyor alın yazısını...

35 YAŞ Melek UÇ

Sıcak, kavurucu güneşin ışık hüzmeleri her tarafı aydınlatmıştı. Karanlığın yanında getirdiği içler acısı sıkıntı güneşin yüzünü göstermesiyle bir nebze azalmıştı. Soluk yeşil renkli, cılız kalemimi alıp yıllarımın hatırası olan defterimi açtım. Birkaç satır döküldü aklımdan sayfaya. Sonra dışarıda hayattaki sıradan ve önemsiz işler için koşturan insanları adeta bir kusur işliyorlarmış gibi aşağılayıcı bakışlarla süzdüm.

Dolup taşan kaldırımlarda kendimi, gençliğimi, onu görüyordum. Neredeyse sonuna gelmiş olduğum defterim gibiydi hayatım. Ne çok zaman geçirmiştik beraber, yaşadığımız ne çok şey vardı. Ama o her şeye rağmen süslü, pembe hayalleri için bırakıp gitmişti beni. Birden kaldırımlardan taşan kalabalıkta onun da olabileceği aklıma geldi. İçimdeki sıkıntı eridi. Gittiği her seyahatin dönüşünde bu nice kavuşmalara şahit olmuş Arnavut kaldırımlarla döşeli yoldan gelirdi eve. Yine gelir sanmıştım oysa tek hayalim olan bu şey gerçekleşmeyince kendimi uçsuz bucaksız bir denizin ortasında yapayalnız hissettim. Bu derin düşüncelerin ardından mutfığa inen merdivenleri sanki ona bir kahvaltılık hazırlayacakmış gibi çocukça bir sevinçle indim. Duvarları bakımsızlıktan çatlamış, dolaplarının rengi solmuş mutfuğumda kurduğum hayallerden sıyrılmıştım. Acı gerçek yine yüzünü göstermişti. Dolaptaki yiyeceklerden biraz atıştırdım.

Öğle vaktine doğru çıktım. Evde ruhumu sıkan bir şeyler vardı. Beynimde şimşekler çakıyordu. Kulaklarımdaki beyaz

gürültü denizin hareketiyle birleşiyor, uzaklara düşüncelerimi anlatmaya gidiyordu. Bir anda değişen hava ruhumdaki hüznü taşıyormuş gibi kara bulutlarını çağırmıştı. Açık havanın insana iyi geldiğini söyleyenler çok yanılmış.

Denizin yanına geldikçe kulaklarımın çınlaması daha da arttı. Şairin de dediği gibi

“Su insanı boğar, ateş yakarmış

Her doğan günün dert olduğunu insan bu yaşa gelince anlarmış.”

Denizden ayrıldığımda nereye gittiğimi bilmeden amaçsızca yürüdüm. Adımlarımı arkamdan biri beni kovalıyormuş gibi hızlandırdım. Sonra bir anda durdum. İçimdeki hasretin sesi beni onun evine getirmişti. Etrafıma baktığımda gözüme çarpan ilk şey onun bir köşkü andıran cilalı, parlak camlı evinin rengarenk çiçekli saksılarla dolu balkonu oldu. Sonra bekledim; dakikalarca, saatlerce bekledim. Sabırsızca bekleyişimin sonunda hiçbir sonuç alamamam kadar kötü bir şey yoktu. Günün sonunda yine ellerim boştu. Çocuk gibi ağlayarak ruhumun verdiği sıkıntıyı tüm uzuvlarım hissediyordu. Hiç böyle hissetmemiştim.

Hayatım ve ben içimizdeki ateşle bir mum misali eriyoruz. Her gün biraz daha benimsediğim bu acıyı hiçbir itfaiye söndüremez ancak o söndürebilir elinde bir valizle çıkıp geri geldiği gün.

DERSE GİDERKEN

Begüm Naren BAY

Güneş, her yerden görünen endamıyla sokakları ısıtmaya başlamıştı. Çisenden sonra solup sararmış yaprakların üzerinde biriken damlacıklar parlıyor, yollardaki çatlaklara dolmuş su birikintilerine bastıkça yumuşak su sesleri duyuluyordu. Okuldaki yorucu günden sonra hem kendi isteğimle hem de ailelerin meramıyla ders vermem gereken öğrencilerimin evlerine doğru hızlı adımlarla yürüyordun.

Girdiğim bu sokaktaki hanelerin hepsi parlayan bovalarıyla, nefis kokan çiçeklerle donatılmış bahçeleriyle ve insanı kendilerine çeken güler yüzleriyle âdeta bir cenneti andırıyordu. İlk öğrencimin evine adım attığım da ev ahali tarafından çok hoş karşılandım. Çayım, kurabiyem, fondanım eksik edilmedi. Evdeki fertlerin mutlu oldukları her hâllerinde belliydi. Dersi tamamladıktan sonra diğer huzur dolu apartmanların önünden geçtim. Bu mahalledeki herkesin mutlu ve durumlarının iyi olduğunu görmek içime su serpmiş, yüzümde hafif bir tebessümün belirmesini sağlamıştı.

Sokaklardan aşağı indikçe ağaçların dalları sivrileşti, yokuşlar dikleşti, mesut evlerin göz kamaştırıcı bovaları kendilerini sökülmiş yıpranmış badanalara ve özensizce yapılmış alçılara bıraktı. Şimdi kendim ders vermek istediğim öğrencinin evine gelmişim. Çocuğun annesi beni güler yüzle karşılasa da ev halkının her açıdan mutsuz olduğu aşikârdı. Kapı arasından yatakta yatmakta olan hasta çocuğun vücudu görünürken kadın yavaşça kapıyı kapattı. Hasta çocuğun abisine ders çalıştırdığı sırada arkadan durumu vahim olan çocuk için okunan ağlamaklı duaların sesi yüreğini burktu.

Diğer öğrencisinin evine geldiğindeyse evde düzgün eşya olmadığını fark etti. Oda sadece bütün salonu kaplayan bir halı, solmuş sarı bir sedir üstüne serili örtüler ile minik bir masadan ibaretti. Önceki evlerde olduğu gibi herhangi bir şey ikram edilmedi. Çocuğun annesi bu hâllerini gördüğünden ve biraz bisküvi bile çıkaramadığından üzülyordu. Ancak fark ettirmek istemiyordu. Bu ders de bitince günün son dersi için diğer eve gittim.

Çocuk sıcak havaya rağmen kollarını sonuna kadar örtmüştü. Parmaklarının ucu bile görünmesin diye uğraşıyordu. Çok geçmeden eve çocuğun babası geldi. Öğretmeni görünce bir hışımla öfkeye kapılarak neden eve onun izni olmadan birisinin çağrıldığını bağıarak sordu. Evde kıyamet koptu. Gitmem gerektiğini anlayıp ortalığa son bir bakış atınca öğrencimin yaşlı gözlerini gördüm. Kaderini ve olacakları kabullenmiş mahcup bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. “Gitmeyin öğretmenim!” İçeriden acı bir çığlık kopuverdi.

Kendimi eve zar zor atmıştım ancak şahit olduklarımın ağır yükü altındaki baskıyı kaldıramadığımdan tir tir titriyordum. Mutfağa girdim. Elindeki çay bardağından minik yudumlar alan babama her şeyi anlatırken kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Babam anlattıklarımı duyunca zorlu bir iç çekti. “İşte sana bu yüzden evlere gitme diyorum kızım. Bütün mutlu aileler birbirlerine benzerler ama her mutsuz ailenin kendine özgü bir mutsuzluğu vardır. Ve bu mutsuzluk öyle bulaşıcıdır ki bütün duygularını tepetaklak edebilir, duygularını küçücük bir fiskeyle söndürebilir.”

BU YIL NASIL GEÇTİ?

Ecrin Altunay: Programın yoğun çalışma ve disiplin gerektirdiğinin farkındaydım ancak ilk aylar oldukça zorlandım fakat pes etmedim. En önemli kazancı deney yapmak konusunda oldu. Bir deneyin nasıl yapıldığını, sürecin nasıl işlediğini öğrendim. Türkçe başlarda sıkıcı geliyordu ancak yazıları anlamaya başladıkça özellikle betimlemenin bana zevk verdiğini fark ettim. Genel kültür açısından da oldukça besleyici bir yıl oldu. İyisiyle kötüsüyle hayatımda önemli yer edinen çok faydalı bir yıldır.

Yusuf Efe Akbaş: Sınıf mevcudumuz azdı ancak sınıf içi etkinlikler ve ödevlerle tanışmaya başladık ve kısa sürede kaynaştık. Program yoğundu ancak her gün eve gidince sporumu yaptım. Hem derslerime çalışıyor hem de ilgi alanım olan şirket piyasası takibi yapıyordum. Kendimce bir rutinim vardı ancak 2. dönem daha zorlayıcı oldu. Basketboldan dolayı kaçırılan dersler, sakatlıktan dolayı Emlak Konut'a seçilememem zorlamıştı beni. Evet, üzülüm zorlandım ama hiçbir şeyden vazgeçemedim.

Nilüfer Oydaşık : Kimya, fizik, biyoloji gb. derslerin olması bir de İngilizce göreceğ olmaya başlarda korkutmuştu. İlk kimya dersimi hatırlıyorum da heyecandan İngilizceyi unuttum. Zamanla her şey yoluna girdi. Ulusal müfredatın dışındaki dersler sayesinde çok fazla şey öğrendim ve bunların ileride akademik olarak bana kolaylık sağlayacağını düşünüyorum. Bu yıl yorucu geçti ama bu programa katıldığım için hiç pişman değilim. Bu sene bana birçok şey öğretti mesela artık bir saatte 350 kelimelik bir metin yazabiliyorum. IGCSE programı sayesinde gelecekteki hayallerime bir adım daha yaklaştığımı düşünüyorum.

Adil Emre Gölgeci: Dönemin başlarında henüz programa uyum sağlayamadığım için akademik olarak epey zayıf bir durumda olduğumu söyleyebilirim. Sadece akademik olarak değil kültürel açıdan da ilk dönem zayıf geçti. 2. dönem ise toparlandım ve kültürel açıdan da kendime yatırım yapmak için yeni yerleri gezmeye başladım. İzlediğim dizi ve filmlerden edindiğim kelimeleri içeren sözlük çalışmamalar sözlük hazinemi de geliştiriyordum. Bu yıla kadar alışkanlık hâline getiremediğim düzenli kitap okumaya başladım. Akademik bilgilerin yanı sıra verilen kitap okuma, sinema ve tiyatro oyunu izleme, gezi yazıları ödevleri ile kendime ait bir bakış açım oluşmaya başladı. Kimya, matematik, fizik, biyoloji dersleri açısından da diğer 9.sınıflardan daha donanımlı olduğumu hissediyorum. Bu yıl hayatımın dönüm noktasıydı diyebilirim.

Hivda Lizge Saldanlı :Başlarda tedirgindim farklı müfredat ve daha önce görmediğim dersleri İngilizce görmek. İlk aylarda bayağı zorlansam da sonrasında alıştım. Kimya dersinde birçok deney çalışmasıyla edebiyat dersinde düşünme ve yazma çalışmaları yaptım, bunların yararlı olduğunu düşünüyorum. Diğer sınıflara göre zor ve sabır gerektiren bir program olmasına rağmen hem sınıfın “u” düzeni hem mevcudun azlığı derslerin verimli geçmesini sağladı. Şimdi iyi ki programa katılmışım diyorum, tekrar yaşayamayacağımı düşündüğüm harika bir yıldır.

Defne Nur Orakçı: Farklı sınıflardan öğrencilerle zor olur diye düşünmüştüm ancak hedefleri yakın insanların bir arada olması zorluk değilmiş. Deneylerle bilgiler kalıcı, süreç daha keyifli hâle geldi. Sayısal derslere ulusal derslere kıyasla daha çok çalışmamız gerekiyordu ama Türkçe kapsamında müzeler, tiyatro oyunlarına giderek kültürel alandan mahrum kalmadık. Kısaca kültürel, akademik birikimim gelecek yıllarımı da olumlu etkileyecek. İyi ki bu program, bizim döneme denk gelmiş diyebilirim.

Ahmed Yusuf Yaşar: Program, akademik olarak beklentilerimi tam karşılamasa da yabancı dilimi yaştlarımdan daha ileri düzeyde kullanabilmek en önemli katkısıydı. Daha geniş bir çevreye açılma imkânı kazandığımı da düşünüyorum. Belki bazı hatalarım oldu ama bunlar da kıymetli benim için. Tekerrür etmemesi için önemli. Şöyle geriye dönüp baktığımda bardağın dolu kısmı boş kısmında fazla.

Şimal Üsküplü: IGCSE programından başlarda korkmuştum. İlk defa kimya, fizik ve biyoloji görecektim ve İngilizce görecektik. Ancak yine de heyecanlıydım çünkü yeni şeyler öğrenmeyi seven biriyim. Özellikle kimya dersinde ulusal müfredatın dışında birçok bilgiye sahip olmak onlarca deney yapmak beni mutlu etti. Daha önce böyle bir programda yer almadığım için başlangıçta alışmam zor olmuştu. Düzenli ve planlı çalışmayı gerektiriyordu ve biraz ağırdı. Ancak zaman geçtikçe ve sınıftaki arkadaşlarımla kaynaşmaya başlayınca çalışma sürecim kolaylaştı. Akademik bilgilerin yanı sıra yeni arkadaşlıklarım da güzel geçmesini sağladı. Tüm zorlu ve stresli anlarına rağmen iyi ki programa katılmışım diyorum.

Almina Gül: Dersleri İngilizce görmek zorluk gibi gelmemiştir hatta dilimin gelişmesine katkı sağladı ancak konular zor geldi. Zaman yönetimini halletmem iki ayımı aldı. Bütün sene üretmek, düşünmek, sorgulayarak ders işledik ve bu kesinlikle becerilerimi geliştirdi. Türkçe dersindeki gezi ödevleriyle kültürel açıdan geliştiğimi sunum ödevleriyle de konuşma becerimin geliştiğini düşünüyorum. Kimya dersindeki inanılmaz deneyler programın en iyi yanıydı. Matematik dersinde konular zorlaştıkça ipin ucunu kaçırdım. Böyle olduğunu bilseydim eylülde değil ağustosta başlardım. Tüm zorluklarına rağmen bu sene güzeldi ve ne dersleri ne arkadaşlıklarımı unutturum. Senenin başında olsak yine seçerdim bu programı.

Fatmanur Yapıcı: Bu programa katılmak aldığım en iyi kararlardan biriydi. Akademik ve kültürel olarak oldukça birikim elde ettiğim bir yıldız ve gün geçtikçe kendimdeki değişimi görmeye devam ediyorum. Tabii bunların arkasında stresli ve zorlu bir süreç olduğunu da söylemem gerekir. Senenin başında ilk birkaç ay çok fazla deney ve sunum yapınca bunlar yorucu geldi ancak meyvelerini toplamaya başladığımda artık keyif almaya başladım. Derslerde bilgileri ezberlemiyor mantığını anlayarak öğreniyordum. Derslerin ciddiyetini anlamam zaman olsa da sonrasında videolar ek kaynaklarla kendi başıma çalışabilmeyi de öğrenmiştim. Eksiklerimi bulup tamamlayabiliyordum. Ayrıca en iyi arkadaşlıklarımı da bu yıl kurdum. Hiç bitmesini istemediğim dostluk kurdum. Kısacası bu sene, bugüne kadarki en iyi okul yılımdı diyebilirim. Hem kendimi geliştirdim hem de kendimi tanımama yardımcı oldu.

Elif Sena Uçmak: Öğrenmeyi öğreten IGCSE programını tamamlamak üzereyiz. Akademik sürecim biraz çetrefilli geçti ama artık test çözmek yerine açık uçlu soruların mantığını çözmeye başladığım için bu bana uzun vadede kâr sağlayacak. Cevapların uzunluğuna göre zamanı yönetme becerimi de geliştirdim. Şu an pek çok 10,11 ve 12. sınıf müfredatındaki hâkim olmam da ileride bana kolaylık sağlayacak diye düşünmekteyim. İngilizce ve Türkçe derslerinde gerek genel kültür gerek popüler kültüre dair pek çok bilgi edindim. Sunumlarla hem konuşma hem dinleme becerimi geliştirdim. Türkçe ve İngilizce okuduğum kitaplar da kelime dağarcığımı geliştirdi ve hatta daha akıcı İngilizce konuşmamı sağladı. Kısaca bu program bana hem kültürel hem akademik açıdan çok faydalı oldu.

Melek Uç: Yıl başlarken yeni bir sınıfa, yeni bir arkadaş ortamına uyum sağlamak korkutmuştu. Ancak ders içinde yaptığımız sunumlar, projeler, tartışmalar bu korkumu yenmemi sağlamıştı. Sınav döneminden sonra ödevlerin üst üste gelmesiyle biraz zorlandım. Bu da bana daha disiplinli ve düzenli çalışmam gerektiğini öğretti. Ayrıca ödev amaçlı gerçekleştirdiğimiz geziler de bizi kültürel açıdan zenginleştirdi. Ders içinde yaptığımız sunumlar da konuşma becerimizi geliştirdi. Dönem arası tatilinde sıkı bir programla ders tekrarları yaptık. Sorumluluklarımızı bir çanta gibi düşünürsek çanta dolmuş taşmıştı. Sanki karşımızda kilitli bir kapı duruyor ve o kapıyı açmak için çantanın en altındaki anahtarı almamız gerekiyordu. Bunun tek yolu çantayı düzgünce yavaşça boşaltmaktı. Sonuç olarak yorucu ve zor bir dönemdi ama anahtarı bulmaya değirdi.

Begüm Naren Bay: Günlerin yavaş ilerlemesini umarken bir anda yılın sonunda buluverdik kendimizi. Bu yıl dahil olduğumuz program sadece akademik olarak değil çalışma disiplini kazanmam açısından da faydalı oldu. Bazı çalışma yöntemlerine ön yargılı olup bildiğim yöntemle devam etsem de bunun yanlış olduğunun farkına vardım. Ayrıca sadece ders olarak görmediğim yazma becerimi de geliştirdim. Eskiden de yazmayı severdim ancak şimdi yazıya nasıl başlayacağımı süsleyeceğimi biliyorum ve bunun bana ileride de yararı olacağını düşünüyorum. Kültürel olarak da gerek öğretmenlerimizin isteğiyle gerek kendi isteğimle daha çok müze gezme fırsatı buldum ve konfor alanımın dışına çıktığımı söyleyebilirim. Kısaca akademik ve kültürel açıdan verimli ve değerli bir yıldır. İnişli çıkışlı zamanlarım olsa da başarılı bir şekilde ilerlediğimi düşünüyorum.

“Akademik Başarı, Kültürel Birikim”

